RETTENS KENDELSE (Anden Afdeling)

28. november 2005 *

I de forenede sager T-236/04 og T-241/04,

European Environmental Bureau (EEB), Bruxelles (Belgien),

Stichting Natuur en Milieu, Utrecht (Nederlandene),

ved avocats P. van den Biesen og B. Arentz,

sagsøgere,

støttet af:

Den Franske Republik ved J.-L. Florent og G. de Bergues, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved B. Doherty, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

støttet af:

Syngenta Crop Protection AG, Basel (Schweiz), ved barrister D. Abrahams og solicitor C. Simpson,

intervenient,

angående, i sag T-236/04, en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 2004/248/EF af 10. marts 2004 om afvisning af at optage atrazin i bilag I til Rådets direktiv 91/414/EØF og om tilbagekaldelse af godkendelser af plantebeskyttelsesmidler, der indeholder dette aktive stof (EUT L 78, s. 53), og, i sag T-241/04, en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 2004/247/EF af 10. marts 2004 om afvisning af at optage simazin i bilag I til Rådets direktiv 91/414/EØF og om tilbagekaldelse af godkendelser af plantebeskyttelsesmidler, der indeholder dette aktive stof (EUT L 78, s. 50),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Pirrung, og dommerne A.W.H. Meij og I. Pelikánová,

justitssekretær: E. Coulon,

afsagt følgende

Kendelse

Retsforskrifter

Direktiv 91/414/EØF

1 Artikel 4 i Rådets direktiv 91/414/EØF af 15. juli 1991 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler (EFT L 230, s. 1) fastsætter betingelserne og den almindelige procedure, der skal anvendes af medlemsstaterne ved meddelelse af, kontrol med og tilbagekaldelse af godkendelse til markedsføring af plantebeskyttelsesmidler. I denne forbindelse præciseres i artikel 4, stk. 1, litra a), i direktiv 91/414, at kun de plantebeskyttelsesmidler, hvis aktive stoffer er anført i bilag I, kan godkendes.

2 De betingelser, der kræves for at få optaget aktive stoffer i bilag I til direktiv 91/414, præciseres i artikel 5 i direktiv 91/414. Denne optagelse er kun mulig, såfremt det henset til den eksisterende videnskabelige og tekniske viden kan forventes, at de plantebeskyttelsesmidler, der indeholder det pågældende aktive stof, opfylder visse betingelser med hensyn til ikke at være skadelige for menneskers og dyrs sundhed og for miljøet.

3 Artikel 8, stk. 2, i direktiv 91/414 bestemmer, at en medlemsstat uanset artikel 4 i direktiv 91/414 i en overgangsperiode kan tillade markedsføring på sit område af plantebeskyttelsesmidler, der indeholder aktive stoffer, som ikke er opført i bilag I, og som allerede var på markedet to år efter meddelelsen af direktivet, dvs. den 26. juli 1993.

4 De aktive stoffer, der er indeholdt i de plantebeskyttelsesmidler, som er omfattet af undtagelsen i artikel 8, stk. 2, i direktiv 91/414, er genstand for en gradvis undersøgelse i forbindelse med et arbejdsprogram fra Kommissionen.

Forordning (EØF) nr. 3600/92

5 Artikel 5 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3600/92 af 11. december 1992 om de nærmere bestemmelser for iværksættelsen af første fase af det arbejdsprogram, der er omhandlet i artikel 8, stk. 2, i direktiv 91/414 (EFT L 366, s. 10), bestemmer, at Kommissionen udfærdiger listen over de aktive stoffer, der skal vurderes, og udpeger en rapporterende medlemsstat med henblik på vurderingen af hvert aktivt stof.

6 Det følger af artikel 6 og 7 i forordning nr. 3600/92, at den medlemsstat, der er blevet udpeget som rapporterende medlemsstat, skal vurdere det pågældende aktive stof og tilstille Kommissionen en rapport om dens vurdering af aktmappen med en henstilling om at optage det aktive stof i direktivets bilag I eller træffe andre foranstaltninger, såsom at fjerne det fra markedet.

7 Kommissionen overdrager herefter opgaven med undersøgelse af aktmappen og vurderingsrapporten til Den Stående Komité for Fødevarekæden og Dyresundhed, der er oprettet ved artikel 58 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarelovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevaresikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevaresikkerhed (EFT L 31, s. 1).

8 Artikel 7, stk. 3a, i forordning nr. 3600/92, der blev indsat ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1199/97 af 27. juni 1997 om ændring af forordning nr. 3600/92 (EFT L 170, s. 19), bestemmer, at Kommissionen forelægger Den Stående Komité for Fødevarekæden og Dyresundhed et lovudkast, som kan antage forskellige former. Hvis det foreslås at optage det aktive stof i bilag I til direktiv 91/414, er der tale om et udkast til direktiv. Hvis udkastet tilsigter at træffe negative foranstaltninger mod det aktive stof, herunder at trække godkendelsen af plantebeskyttelsesmidler, der indeholder det aktive stof, tilbage, kan Kommissionen foreslå et udkast til beslutning rettet til medlemsstaterne.

Direktiv 2004/35/EF

9 Betragtning 25 til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader (EUT L 143, s. 56) lyder således:

»Personer, der berøres eller vil kunne blive berørt af miljøskader, bør have ret til at anmode den kompetente myndighed om at træffe foranstaltninger. Miljøbeskyttelse er imidlertid en diffus interesse, som enkeltpersoner ikke altid vil eller kan varetage. Ikke-statslige organisationer, der arbejder for at fremme miljøbeskyttelse, bør derfor

også have mulighed for på hensigtsmæssig måde at bidrage til en effektiv gennemførelse af dette direktiv.«

10 Betragtning 26 har følgende ordlyd: »De berørte fysiske eller juridiske personer bør have adgang til prøvelse af den kompetente myndigheds afgørelser, handlinger eller undladelser.«

11 Artikel 11, stk. 1, i direktiv 2004/35 bestemmer, at »[m]edlemsstaterne udpeger en eller flere kompetente myndigheder, der har ansvaret for at udføre de i dette direktiv omhandlede opgaver«.

12 Artikel 12, stk. 1, i direktiv 2004/35 bestemmer:

»Fysiske eller juridiske personer

a) som berøres eller kan forventes at blive berørt af en miljøskade

b) som har en tilstrækkelig interesse involveret i beslutningsprocessen på miljøområdet for så vidt angår skaden, eller

c) som hævder, at en rettighed er krænket, hvis en medlemsstats administrative regler stiller krav herom

har adgang til at meddele den kompetente myndighed bemærkninger vedrørende miljøskader eller overhængende fare herfor, som de har kendskab til, og til at kræve, at den kompetente myndighed træffer foranstaltninger efter dette direktiv.

Medlemsstaterne fastsætter, hvad der forstås ved »tilstrækkelig interesse« og »krænkelse af en rettighed«.

Med henblik herpå anses den interesse, som en hvilken som helst ikke-statslig organisation, der arbejder for at fremme miljøbeskyttelse, og som opfylder alle krav efter national ret, måtte have, for tilstrækkelig i relation til litra b). Sådanne organisationer anses også for at have rettigheder, der kan krænkes i relation til litra c).«

Tvistens baggrund

13 I hver af de foreliggende sager er antallet af sagsøgere to. Den første sagsøger er European Environmental Bureau (EEB), en belgisk sammenslutning, hvis vedtægtsbestemte formål bl.a. er at fremme beskyttelsen og bevarelsen af miljøet i landene i Den Europæiske Union. EEB deltager i forskellige af Kommissionens rådgivende organer, bl.a. i den stående gruppe »Plantebeskyttelse« og den rådgivende komité »Landbrug og miljø«. Sammenslutningen er ligeledes medlem af European Habitats Forum og har derved status som deltagende part og observatør i forbindelse med Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EFT L 206, s. 7).

14 Den anden sagsøger, Stichting Natuur en Milieu (herefter »Natuur en Milieu«), er en nederlandsk fond, som ifølge vedtægterne bl.a. har til formål »at tilbyde en stemme til de elementer, som ikke har nogen«, og at tilbyde en levende natur og et sundt miljø til de nuværende og kommende generationer. Fonden er medlem af EEB.

15 I 1996 meddelte en række virksomheder Kommissionen, at de gerne så atrazin og simazin optaget i bilag I til direktiv 91/414.

16 Atrazin og simazin er nævnt henholdsvis i punkt 61 og punkt 62 i bilag I til forordning nr. 3600/92, som fastsætter listen over stoffer, der er omfattet af første fase af Kommissionens arbejdsprogram, der er omhandlet i artikel 8, stk. 2, i direktiv 91/414.

17 Kommissionens forordning (EF) nr. 933/94 af 27. april 1994 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 3600/92 for så vidt angår aktive stoffer i plantebeskyttelsesmidler og udpegning af rapporterende medlemsstater (EFT L 107, s. 8) udpegede Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland som rapporterende medlemsstat for atrazin og simazin.

18 Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland fremlagde sine vurderingsrapporter for Kommissionen i henhold til bestemmelserne i artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 3600/92. Disse vurderingsrapporter, som blev fremlagt den 11. november 1996 for så vidt angår atrazin og den 20. december 1996 for så vidt angår simazin, blev undersøgt af medlemsstaterne og af Kommissionen i Den Stående Komité for Fødevarekæden og Dyresundhed.

De anfægtede beslutninger

19 Den 10. marts 2004 vedtog Kommissionen beslutning 2004/248/EF om afvisning af at optage atrazin i bilag I til direktiv 91/414 og om tilbagekaldelse af godkendelser af plantebeskyttelsesmidler, der indeholder dette aktive stof (EUT L 78, s. 53, herefter »atrazin-beslutningen«).

20 Samme dag vedtog Kommissionen ligeledes beslutning 2004/247/EF om afvisning af at optage simazin i bilag I til direktiv 91/414/EØF og om tilbagekaldelse af godkendelser af plantebeskyttelsesmidler, der indeholder dette aktive stof (EUT L 78, s. 50, herefter »simazin-beslutningen«).

21 Det følger af artikel 1 i atrazin-beslutningen og i simazin-beslutningen, at ingen af disse to aktive stoffer er optaget i bilag I til direktiv 91/414.

22 Artikel 2, stk. 1 og 2, i atrazin-beslutningen og i simazin-beslutningen bestemmer, at medlemsstaterne sørger for, at godkendelser af plantebeskyttelsesmidler, der indeholder atrazin eller simazin trækkes tilbage senest den 10. september 2004, og at der fra den 16. marts 2004 ikke gives godkendelse eller forlænget godkendelse af plantebeskyttelsesmidler, der indeholder atrazin eller simazin, i henhold til undtagelsesbestemmelsen i artikel 8, stk. 2, i direktiv 91/414.

23 Ifølge artikel 2, stk. 3, i atrazin-beslutningen og i simazin-beslutningen kan en medlemsstat som anført i kolonne A for de anvendelser, der er anført i kolonne B i

bilaget til disse beslutninger, opretholde godkendelser af plantebeskyttelsesmidler, der indeholder atrazin eller simazin, indtil den 30. juni 2007, hvis den:

a) sørger for, at plantebeskyttelsesmidler, der forbliver på markedet, forsynes med ny mærkning, som angiver de begrænsede anvendelsesvilkår

b) pålægger alle relevante risikoreducerende foranstaltninger for at reducere eventuelle risici med henblik på at beskytte menneskers og dyrs sundhed og miljøet

c) sørger for, at der arbejdes alvorligt på at udvikle alternative produkter eller metoder til sådanne anvendelser, herunder via handlingsplaner.

24 De berørte medlemsstater skal i henhold til denne bestemmelse senest den 31. december 2004 underrette Kommissionen om anvendelsen af dette stykke, herunder især om de foranstaltninger, der er truffet i henhold til litra a)-c), og de forelægger hvert år et skøn over de mængder atrazin eller simazin, der anvendes til vigtige formål i henhold til denne artikel.

25 Bilaget til atrazin-beslutningen og bilaget til simazin-beslutningen specificerer de medlemsstater og de anvendelser, der er omhandlet i hver af disse beslutningers artikel 2, stk. 3.

26 Artikel 3, litra b), i atrazin-beslutningen og simazin-beslutningen bestemmer, at enhver begrænset frist, som medlemsstaterne giver i henhold til artikel 4, stk. 6, i direktiv 91/414, skal være så kort som mulig og udløbe senest den 31. december 2007 for de anvendelser, som godkendelsen trækkes tilbage for pr. 30. juni 2007.

27 Det fremgår af artikel 4 i atrazin-beslutningen og i simazin beslutningen, at disse beslutninger er rettet til medlemsstaterne.

Retsforhandlinger

28 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 9. juni 2004 har sagsøgerne anlagt nærværende søgsmål

29 Ved særskilte dokumenter indleveret til Rettens Justitskontor den 1. oktober 2004 har Kommissionen i begge sager fremsat en formalitetsindsigelse i henhold til artikel 114 i Rettens procesreglement. Sagsøgerne har indleveret deres bemærkninger til formalitetsindsigelsen den 24. december 2004.

30 Ved dokumenter indleveret til Rettens Justitskontor den 7. oktober 2004 har Syngenta Crop Protection AG (herefter »Syngenta«) anmodet om tilladelse til at intervenere i nærværende sager til støtte for Kommissionen. Ved kendelser af 13. december 2004 har formanden for Rettens Anden Afdeling tilladt denne intervention. Ved skrivelser af 7. januar 2005 har Syngenta i begge sager meddelt, at selskabet ikke vil indgive skriftligt indlæg til støtte for Kommissionens påstande i tilfælde af, at denne nedlægger påstand om, at sagerne afvises, men at selskabet forbeholder sig ret til at indgive et skriftligt indlæg, hvis retsforhandlingerne måtte fortsætte vedrørende sagernes realitet.

31 Ved dokumenter indleveret til Rettens Justitskontor den 11. oktober 2004 har Den Franske Republik anmodet om tilladelse til at intervenere i nærværende sager til støtte for sagsøgerne. Ved kendelse af 13. december 2004 har formanden for Rettens Anden Afdeling tilladt denne intervention. Ved skrivelse af 25. januar 2005 har Den Franske Republik meddelt, at den som følge af de af Kommissionen fremsatte formalitetsindsigelser ikke vil indgive skriftligt indlæg med hensyn til formaliteten vedrørende de to søgsmål, men at den forbeholder sig ret til at indgive skriftlige indlæg, såfremt Retten måtte træffe afgørelse om at henskyde formalitetsindsigelserne til afgørelse i forbindelse med de pågældende sagers realitet.

Parternes påstande

I sag T-236/04

32 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Annullation af artikel 2, stk. 3, og artikel 3, litra b), i atrazin-beslutningen.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

33 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

I sag T-241/04

34 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Annullation af artikel 2, stk. 3, og artikel 3, litra b), i simazin-beslutningen.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

35 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

36 Retten har under hensyn til de foreliggende sagers sammenhæng og efter høring af parterne fundet det hensigtsmæssigt at forene sagerne med henblik på den videre behandling i medfør af procesreglementets artikel 50.

37 I henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 1, kan Retten, såfremt en part fremsætter begæring herom, tage stilling til, om sagen bør afvises, uden at indlede behandlingen af sagens realitet. I henhold til samme artikels stk. 3 forhandles der mundtligt om begæringen, medmindre Retten bestemmer andet. Retten finder både hvad angår sag T-236/04 og sag T-241/04, at de oplysninger, der fremgår af sagerne, er tilstrækkelige, og at det ikke er nødvendigt at indlede den mundtlige forhandling.

Parternes argumenter

38 Kommissionen har anført, at sagsøgerne ikke er umiddelbart eller individuelt berørt af hverken atrazin-beslutningen eller simazin-beslutningen, som ikke er rettet til dem.

39 Kommissionen har hvad angår spørgsmålet, om sagsøgerne er individuelt berørt, anført, at en fysisk eller juridisk person ifølge retspraksis kun kan være individuelt berørt af en retsforskrift, såfremt de rammes på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som en adressat (jf. Domstolens dom af 1.4.2004, sag C-263/02 P, Kommissionen mod Jégo-Quéré, Sml. I, s. 3425, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis). Dette er imidlertid ikke tilfældet i denne sag, da atrazin-beslutningen og simazin-beslutningen ikke har nogen særlig indvirkning på sagsøgerne.

40 Sagsøgerne har anført, at de er umiddelbart og individuelt berørt af atrazin-beslutningen og simazin-beslutningen.

41 Hvad angår betingelsen om individuel berøring har sagsøgerne for det første anført, at de er særligt berørt af atrazin-beslutningen og simazin-beslutningen. Disse beslutninger er beslutninger som omhandlet i artikel 249 EF og medfører, i strid med fællesskabsretten, en »nedsat« beskyttelse af de interesser, som sagsøgerne varetager.

42 Sagsøgerne har for det andet anført, at det følger af betragtning 25 og 26 samt artikel 12, stk. 1, i direktiv 2004/35, at de opfylder betingelserne i artikel 230, stk. 4, EF. Sagsøgerne har herved anført, at det følger af artikel 12, stk. 1, i direktiv 2004/35, at den interesse, som en hvilken som helst ikke-statslig organisation, der arbejder for at fremme miljøbeskyttelse, og som opfylder eventuelle krav efter national ret, anses for tilstrækkelig til, at denne organisation har adgang til dels at meddele den kompetente myndighed bemærkninger vedrørende miljøskader eller fare herfor, dels at kræve, at den kompetente myndighed træffer foranstaltninger efter dette direktiv.

43 Kommissionen har i øvrigt erkendt, at atrazin og simazin kan forårsage skader på miljøet, hvilket er grunden til, at denne institution har besluttet ikke at optage disse stoffer i bilag I til direktiv 91/414. Under disse omstændigheder dækker artikel 12 i direktiv 2004/35, hvis anvendelsesområde ikke er begrænset til de situationer, der er omhandlet i nævnte direktiv, de foranstaltninger, der er truffet af sagsøgerne i de foreliggende sager. Følgelig bør sagsøgerne anses for at opfylde betingelserne i artikel 230, stk. 4, EF.

44 Sagsøgerne har for det tredje nærmere bestemt anført, at den fremgangsmåde, der er fastsat i direktiv 2004/35, stemmer overens med den retspraksis, der gælder i flere medlemsstater, herunder Nederlandene, hvorefter sammenslutninger har adgang til at indbringe civile tvister for de nationale retter under henvisning til, at de er

umiddelbart og individuelt berørt henset til deres vedtægter, deres konkrete situation og deres faktiske aktiviteter, heriblandt en effektiv beskyttelse af de berørte interesser. Nærmere bestemt anses Natuur en Milieu i den nederlandske retsorden som værende umiddelbart og individuelt berørt af tilsidesættelser af retsregler om beskyttelse af miljøet og vilde planter.

45 Sagsøgerne har for det fjerde nærmere bestemt anført, at de er individuelt berørt som følge af, at de udøver deres aktiviteter på området for miljøbeskyttelse og bevarelse af naturen, herunder vilde planter, inden for rammerne af direktiv 92/43, og at EEB i denne forbindelse har en særlig status som rådgiver for Kommissionen og andre EU-institutioner. Natuur en Milieu har i øvrigt en tilsvarende status i forhold til de nederlandske myndigheder.

46 Sagsøgerne har for det femte anført, at antagelsen til realitetsbehandling af deres søgsmål er påkrævet af hensyn til nødvendigheden af at sikre dem en effektiv domstolsbeskyttelse. Sagsøgerne har herved anført, at en annullation af atrazin-beslutningen og simazin-beslutningen forhindrer, at der iværksættes et stort antal komplekse, langvarige og bekostelige godkendelsesprocedurer i forskellige medlemsstater. Hvis sagsøgerne skal rette henvendelse til de nationale retter, vil det ifølge sagsøgerne være nødvendigt for dem at identificere godkendelser vedrørende atrazin og simazin i alle medlemsstaterne, at sætte sig ind i retssystemet i de medlemsstater, som har fået forelagt en ansøgning om markedsføringstilladelse og at anlægge retssager ved de kompetente nationale retter. Sagsøgerne har endvidere anført, at der ikke herved er tale om et spørgsmål om ren bekvemmelighed, eftersom det praktisk taget er umuligt, at en national ret tager stilling til gyldigheden af atrazin-beslutningen og simazin-beslutningen. Heraf følger, at sagsøgerne, henset til effektiviteten af de retsmidler, der står til rådighed for dem, i henhold til artikel 6 og 13 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (herefter »EMRK«), som gælder for Retten i henhold til artikel 6, stk. 2, EU, er berettigede til at anlægge nærværende sag ved Retten.

47 Sagsøgerne har for det sjette anført, at princippet om ligestilling af parterne bør medføre, at deres søgsmål fremmes til realitetsbehandling. Sagsøgerne har herved først anført, at princippet om ligestilling af parterne, som er fastslået i artikel 6, 13 og 14 i EMRK, kræver, at parter, for hvilke en af Kommissionen vedtaget retsakt har de modsatte virkninger, kan råde over samme muligheder med hensyn til retsmidler. Sagsøgerne har dernæst nærmere bestemt anført, at et søgsmål til prøvelse af atrazin-beslutningen og simazin-beslutningen, som er anlagt af en producent af disse aktive stoffer, såsom Syngenta, skal antages til realitetsbehandling i henhold til artikel 230, stk. 4, EF. Dette fremgår af Rettens kendelse af 24. januar 2001, Iberotam m.fl. mod Kommissionen (forenede sager T-112/00 og T-122/00, Sml. II, s. 97, præmis 79), hvori Retten nærmere bestemt fandt, at det ikke er udelukket, at producenter af et aktivt stof kan anlægge sag ved Retten i henhold til artikel 230, stk. 4, EF til prøvelse af en afgørelse fra Kommissionen, der afviser en anmodning om optagelse af et aktivt stof i bilag I til direktiv 91/414.

48 Sagsøgerne har tilføjet, at Domstolens dom af 10. december 1969, Eridania m.fl. mod Kommissionen (forenede sager 10/68 og 18/68, Sml. 1969, s. 117; org.ref.: Rec. s. 459), hvorefter privatpersoners søgsmålskompetence ikke kan følge alene af den omstændighed, at de er i konkurrence med adressaterne for den anfægtede retsakt, er irrelevant i denne sag, idet denne dom vedrører konkurrenceforhold, som slet ikke foreligger i det foreliggende tilfælde.

49 Sagsøgerne har endelig anført, at deres søgsmål skal antages til realitetsbehandling henset til begrundelsen for forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om anvendelse af Århus-konventionens bestemmelser om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet på Det Europæiske Fællesskabs institutioner og organer (KOM(2003) 622 endelig., herefter »forslaget til Århus-forordningen«). I denne begrundelse antager Kommissionen, at det ikke er nødvendigt at ændre artikel 230 EF for at tillade søgsmålskompetence for miljøorganisationer, som opfylder en række objektive kriterier, der er fastsat i nævnte forslag. Sagsøgerne opfylder imidlertid nævnte kriterier, hvilket ifølge Kommissionens opfattelse er tilstrækkeligt til at anerkende, at de har søgsmålskompetence til at anlægge sager med påstand om annullation af de anfægtede beslutninger.

Rettens bemærkninger

50 I henhold til artikel 230, stk. 4, EF kan »[e]nhver fysisk eller juridisk person [...] indbringe klage over beslutninger, der retter sig til ham, samt over beslutninger, som skønt de er udfærdiget i form af en forordning eller en beslutning rettet til en anden person, dog berører ham umiddelbart og individuelt«.

51 I det foreliggende tilfælde følger det af artikel 4 i atrazin-beslutningen og i simazin-beslutningen, at disse beslutninger alene er rettet til medlemsstaterne. Det tilkommer derfor sagsøgerne bl.a. at godtgøre, at de er individuelt berørt af disse beslutninger.

52 I denne forbindelse følger det af retspraksis, at sagsøgere, der som i det foreliggende tilfælde ikke er adressater for en retsakt, kun kan påstå at være individuelt berørt af denne, såfremt den rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som en adressat (jf. Domstolens dom af 25.7.2002, sag C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, Sml. I, s. 6677, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

53 Det må derfor undersøges, om sagsøgerne i det foreliggende tilfælde er berørt af atrazin-beslutningen og simazin-beslutningen på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller om der foreligger en faktisk situation, der, henset til disse beslutninger, adskiller dem fra alle andre.

54 Sagsøgerne har med henblik på at godtgøre, at de er individuelt berørt af atrazin-beslutningen og simazin-beslutningen anført, at de er særligt berørt af disse beslutninger som følge af, at disse fører til en nedsat beskyttelse af miljøet.

55 I denne forbindelse bemærkes først, at sagsøgerne ikke har fremført nogen præcis omstændighed, som gør det muligt at forstå, hvorledes atrazin-beslutningen og simazin-beslutningen fører til en nedsat beskyttelse af miljøet. Sagsøgerne har nemlig alene anført, at vedtagelsen af atrazin-beslutningen og simazin-beslutningen i strid med fællesskabsretten åbenbart har negative virkninger i denne henseende.

56 Selv om det antages, at sagsøgerne, i det mindste implicit, har anført, at den påståede nedsatte beskyttelse følger af, at de anfægtede bestemmelser i atrazin-beslutningen og simazin-beslutningen har til formål at gøre det muligt for visse medlemsstater midlertidigt, for visse anvendelser, at opretholde godkendelser for plantebeskyttelsesmidler, som indeholder atrazin eller simazin — aktive stoffer, der ifølge sagsøgerne skader miljøet — bemærkes, at disse bestemmelser berører sagsøgerne i deres objektive egenskab af organer, der har til formål at beskytte miljøet, og dette på samme måde som alle andre, der befinder sig i samme situation. Som det fremgår af retspraksis, er denne ene egenskab imidlertid ikke tilstrækkelig til at godtgøre, at sagsøgerne er individuelt berørt af den anfægtede retsakt (jf. i denne retning Domstolens dom af 2.4.1998, sag C-321/95 P, Greenpeace m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1651, præmis 28, og Rettens kendelse af 30.4.2003, sag T-154/02, Villiger Söhne mod Rådet, Sml. II, s. 1921, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).

57 Sagsøgerne har for det andet nærmere bestemt anført, at det følger af artikel 12, stk. 1, i direktiv 2004/35, at de i egenskab af ikke-statslige organisationer, der arbejder for at fremme miljøbeskyttelse, og som opfylder alle krav efter national ret, har adgang til at meddele den kompetente myndighed bemærkninger og til at kræve, at denne myndighed træffer foranstaltninger efter dette direktiv. Heraf følger, at sagsøgerne har kompetence til at anlægge sag med påstand om annullation af atrazin-beslutningen og simazin-beslutningen som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF.

58 I denne forbindelse bemærkes, at den omstændighed, at en person på den ene eller den anden måde intervenerer i den procedure, som fører til, at Fællesskabet vedtager en retsakt, kun individualiserer den pågældende person i relation til den

omhandlede retsakt, såfremt der i de gældende fællesskabsbestemmelser er foreskrevet overholdelse af visse processuelle garantier i forhold til den pågældende person (jf. Rettens kendelse af 29.4.2002, sag T-339/00, Bactria mod Kommissionen, Sml. II, s. 2287, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis).

59 Det følger imidlertid af artikel 11, stk. 1, i direktiv 2004/35, at den i dette direktivs artikel 12 omhandlede kompetente myndighed er en myndighed, der er udpeget af hver af medlemsstaterne. Selv om det antages, at sagsøgerne kan hævde, at de er berettigede til at meddele bemærkninger og til at kræve, at der træffes foranstaltninger, således som foreskrevet i artikel 12 i direktiv 2004/35, må det dog fastslås, at disse processuelle rettigheder kun kan påberåbes for en »kompetent myndighed«, der, i henhold til selve ordlyden af artikel 11 i direktiv 2004/35, ikke er en fællesskabsinstitution. I øvrigt kan det, i modsætning til det af sagsøgerne påståede, på ingen måde udledes af ordlyden eller opbygningen af dette direktiv, at dette ligeledes vedrører de foreliggende søgsmål.

60 Det følger heraf, at de af sagsøgerne påberåbte processuelle rettigheder ikke med føje kan påberåbes over for Kommissionen i forbindelse med proceduren til vedtagelse af atrazin-beslutningen og simazin-beslutningen, og at de derfor ikke er relevante ved afgørelsen af, om sagsøgerne er individuelt berørt af atrazin-beslutningen og simazin-beslutningen.

61 Hvad for det tredje angår argumentet om, at visse medlemsstaters ret anerkender, at miljøbeskyttelsesorganisationer er umiddelbart og individuelt berørt af retsakter, som krænker de interesser, organisationerne varetager, og argumentet om, at dette er tilfældet for Natuur en Milieu i nederlandsk ret, bemærkes, at den søgsmålskompetence, som tillægges disse sagsøgere i visse af medlemsstaternes retsordener, er irrelevant med henblik på at bedømme deres kompetence til at anlægge sag med påstand om annullation af en fællesskabsretsakt i henhold til artikel 230, stk. 4, EF (jf. i denne retning Rettens kendelse af 9.8.1995, sag T-585/93, Greenpeace m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2205, præmis 51).

62 Hvad for det fjerde angår EEB's og Natuur en Milieus særlige status som rådgivere for Kommissionen og andre europæiske eller nationale institutioner, bl.a. i henhold til direktiv 92/43, bemærkes, at de fællesskabsbestemmelser, der finder anvendelse på vedtagelsen af atrazin-beslutningen og simazin-beslutningen, ikke fastsætter nogen processuelle garantier til fordel for sagsøgerne og heller ingen deltagelse af EU's rådgivende, nationale eller supranationale, organer, som er oprettet i forbindelse med direktiv 92/43, og som sagsøgerne hævder at tilhøre. I henhold til den ovenfor i præmis 56 anførte retspraksis gør den af sagsøgerne påberåbte status som rådgivere det følgelig ikke muligt at anse, at de er individuelt berørt af atrazin-beslutningen og simazin-beslutningen.

63 Det følger af det anførte, at fællesskabsretten ikke under de nuværende omstændigheder hjemler ret til at anlægge søgsmål af almen interesse ved Fællesskabets retsinstanser, således som sagsøgerne har hævdet i det foreliggende tilfælde.

64 Sagsøgerne har for det femte anført, at en effektiv domstolsbeskyttelse, således som fastslået i artikel 6 og 13 i EMRK, der finder anvendelse på fællesskabsinstitutionerne i henhold til artikel 6, stk. 2, EU, kræver, at det fastslås, at nærværende søgsmål skal fremmes til realitetsbehandling med den begrundelse, dels at de retssager, der anlægges ved de nationale retter vil være langvarige, komplekse og bekostelige, dels at disse domstole ikke vil være i stand til at afgøre de spørgsmål, der er rejst i forbindelse med nærværende søgsmål.

65 I denne forbindelse har Domstolen fastslået, at retten til en effektiv domstolsbeskyttelse hører til de almindelige retsgrundsætninger, der udspringer af medlemsstaternes fælles forfatningstraditioner, og at denne ret faktisk tillige er fastslået i artikel 6 og 13 i EMRK (dommen i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, præmis 38 og 39).

66 I samme dom har Domstolen udtalt, at der dels ved traktatens artikel 230 EF og 241 EF, dels ved artikel 234 EF, er oprettet et fuldstændigt retsmiddel- og procedure-system, som skal sikre kontrollen med lovligheden af institutionernes retsakter, idet kompetencen til at udøve denne kontrol er tillagt Fællesskabets retsinstanser. Fysiske eller juridiske personer, der på grund af betingelserne i artikel 230, stk. 4, EF for at antage en sag til realitetsbehandling ikke kan anfægte almengyldige fællesskabsretsakter direkte, har inden for rammerne af dette system efter omstændighederne mulighed for at gøre gældende, at sådanne retsakter er ugyldige, enten for Fællesskabets retsinstanser i form af en indsigelse i medfør af artikel 241 EF eller for de nationale retter, og at få disse, som ikke er beføjet til selv at fastslå ugyldigheden af sådanne retsakter, til at forelægge Domstolen præjudicielle spørgsmål herom (dommen i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, præmis 40).

67 Endelig fremgår det af Domstolens praksis, at spørgsmålet om, hvorvidt et annullationssøgsmål ved Fællesskabets retsinstanser kan antages til realitetsbehandling, ikke kan afhænge af, om der findes et retsmiddel ved en national domstol, som giver adgang til en prøvelse af gyldigheden af den retsakt, som påstås annulleret (jf. i denne retning dommen i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, præmis 46).

68 Heraf følger, at efter den retsopfattelse, der er stadfæstet af Domstolen, kan det af sagsøgerne fremsatte argument om en manglende effektiv domstolsbeskyttelse ikke i sig selv begrunde, at deres søgsmål skal fremmes til realitetsbehandling.

69 Hvad for det sjette angår argumentet om, at princippet om ligestilling af parterne kræver, at sagsøgernes søgsmål admitteres, bemærkes, at det fremgår af retspraksis,

at den blotte omstændighed, at en retsakt i forhold til en sagsøger frembringer virkninger, der er modsat de virkninger, den frembringer i forhold til en person, der har kompetence til at anlægge et annullationssøgsmål til prøvelse af denne retsakt, ikke er tilstrækkelig til at tillægge denne sagsøger søgsmålskompetence (jf. i denne retning dommen i sagen Eridania m.fl. mod Kommissionen, præmis 7, og Domstolens dom af 23.5.2000, sag C-106/98 P, Comité d'entreprise de la Société française de production m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 3659, præmis 41). Under disse omstændigheder kan denne blotte omstændighed, selv om det som anført af sagsøgerne antages, at Syngenta har kompetence til at anlægge sag med påstand om annullation af atrazin-beslutningen og simazin-beslutningen, ikke godtgøre, at sagsøgerne opfylder kravet om at være individuelt berørt af atrazin-beslutningen og simazin-beslutningen, eller fritage dem for at godtgøre, at de opfylder dette krav.

70 Sagsøgerne har endelig for det syvende anført, at deres kompetence til at anlægge annullationssøgsmål til prøvelse af atrazin-beslutningen og simazin-beslutningen følger af, at Kommissionen i begrundelsen for forslaget til Århus-forordningen har anført, at europæiske miljøorganisationer, som opfylder en række objektive kriterier, har søgsmålskompetence i henhold til artikel 230, stk. 4, EF. I det foreliggende tilfælde opfylder sagsøgerne nævnte objektive kriterier.

71 Hertil bemærkes, at principperne om retsreglernes rangfølge (jf. bl.a. Domstolens dom af 27.10.1992, sag C-240/90, Tyskland mod Kommissionen, Sml. I, s. 5383, præmis 42) er til hinder for, at en retsakt i afledt ret tillægger søgsmålskompetence til privatpersoner, som ikke opfylder kravene i artikel 230, stk. 4, EF. Det samme gælder så meget desto mere med hensyn til begrundelsen for et forslag til retsakt i afledt ret.

72 Følgelig fritager den af sagsøgerne påberåbte begrundelse dem ikke fra at godtgøre, at de er individuelt berørt af atrazin-beslutningen og simazin-beslutningen. Selv om

det antages, at sagsøgerne er kvalificerede organer som omhandlet i Århus-forordningen, må det i øvrigt konstateres, at de ikke har fremført nogen begrundelse for, at denne egenskab gør det muligt at antage, at de er individuelt berørt af atrazin-beslutningen og simazin-beslutningen.

73 Når henses til alle de ovenstående betragtninger, må det fastslås, at sagsøgerne ikke er individuelt berørt af atrazin-beslutningen og simazin-beslutningen. Følgelig bør sagen afvises, uden at det er nødvendigt at undersøge, om sagsøgerne er umiddelbart berørt af disse beslutninger.

Sagens omkostninger

74 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt de to sager, bør det pålægges dem at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

75 I henhold til artikel 87, stk. 4, første afsnit, i procesreglementet bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Følgelig bærer Den Franske Republik sine egne omkostninger. I henhold til artikel 87, stk. 4, tredje afsnit, i procesreglementet kan Retten træffe afgørelse om, at en intervenient skal bære sine egne omkostninger. I det foreliggende tilfælde bør Syngenta, der er indtrådt i sagen til støtte for Kommissionen, bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling)

1) Sag T-236/04 og T-241/04 forenes.

2) Sag T-236/04 og T-241/04 afvises.

3) Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler de omkostninger, Kommissionen har afholdt i sag T-236/04 og T-241/04.

4) Intervenienterne bærer deres egne omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 28. november 2005.

E. Coulon — Justitssekretær

J. Pirrung — Afdelingsformand